

Sygn. akt VIII *Pa 107/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska SSR del. Renata Stańczak (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa Ł. M. (M.)

przeciwko (...) G. O. (1), (...) Spółce Jawnej w W.

o ustalenie stosunku pracy, o wynagrodzenie, o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 25 lutego 2015 r. **sygn. akt** IV P 144/13

oddala apelację.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSR (del.) Renata Stańczak (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygnatura akt VIII Pa 107/15

UZASADNIENIE

Powód Ł. M. wniósł w dniu 18.06.2013r. pozew przeciwko pozwanej Przedsiębiorstwo (...) G. O. (1), (...) Spółka Jawna z siedzibą w W.. Po ostatecznym sprecyzowaniu żądań, powód wskazał, że domaga się ustalenia, że był zatrudniony u pozwanej od 29 kwietnia 2013r., zasądzenia zaległego wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 2.171 zł netto oraz kwoty 1 969,50 zł netto tytułem przepracowanych nadgodzin. Powód domagał się ponadto zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 220 zł tytułem zwrotu kosztów badania lekarskiego, kwoty 480 zł tytułem stawiennictwa na rozprawach oraz kwoty 61,50 zł za usługę księgową wyliczenia wynagrodzenia.

W uzasadnieniu powód wskazał, że wynagrodzenie było płatne w dwóch transzach i dlatego nie złożył się odwołać w sprawie świadectwa pracy w terminie. Wskazał też, że pozwany najpierw zgodził się rozwiązać umowę o pracę w terminie a potem zmienił zdanie. Wskazał też, że pozwana nie przestrzega żadnych reguł współzycia między pracownikiem a pracodawcą.

Pozwana (...) G. O., H. O. sp. j. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 18.07.2013r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanej wniesione przez powoda powództwo jest bezzasadne, a powód otrzymał całe należne mu wynagrodzenie za pracę w terminie. Pozwana wskazała, że wynagrodzenia płatne miało być do każdego 10 dnia następnego miesiąca za które jest należne, a dodatek za nadgodziny po zakończonym okresie rozliczeniowym. Okres ten wynosił 3 miesiące. Pozwana twierdzi, że wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1 139,38 zł powód otrzymał w terminie, a wynagrodzenie za nadgodziny po zakończonym okresie rozliczeniowym w wysokości 777,06 zł. Ponadto pozwana twierdzi, że w dniu 9 i 30 maja 2013r. na wniosek powoda zostały mu udzielone dni wolne za nadgodziny przepracowane w dniach 6, 7, 28 i 29 maja 2013r. Ponadto pozwana twierdzi, że powód uchybił wszelkim możliwym terminom do wniesienia pozwu w zakresie zmiany świadectwa pracy.

Wyrokiem z dnia 25.02.2015r. sygn. akt IV P 144/13 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach IV Wydział Pracy:

- **w pkt 1** ustalił, że powód Ł. M. był zatrudniony w pozwanej Spółce (...) G. O. (1), (...) Spółce jawnej w W. od dnia 29 kwietnia 2013 roku;

- **w pkt 2** zasądził od pozwanej Spółki (...) G. O. (1), (...) Spółka jawna w W. na rzecz powoda Ł. M. kwotę 1.031,62 zł netto tytułem wynagrodzenia zasadniczego za pracę;

- **w pkt 3** zasądził od pozwanej Spółki (...) G. O. (1), (...) Spółka jawna w W. na rzecz powoda Ł. M. kwotę 1192,44 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych;

- **w pkt 4** zasądził od pozwanej Spółki (...) G. O. (1), (...) Spółka jawna w W. na rzecz powoda Ł. M. kwotę 220 zł tytułem zwrotu kosztów badań lekarskich;

- **w pkt 5** umarzył postępowanie w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy;

- **w pkt 6** oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

- **w pkt 7** ustalił opłatę od pozwu na kwotę 218 złotych;

- **w pkt 8** nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach od powoda Ł. M. z zasądzanego roszczenia kwotę 190,46 zł tytułem nieuiszczonych wydatków postępowania od oddalonej części powództwa, a od pozwanej Spółki kwotę 701,09 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;

- **w pkt 9** zniósł między stronami koszty procesu;

- **w pkt 10** nadał wyrokowi w pkt 2 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1750 zł brutto.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podał, iż ustalił i zważył co następuje.

Powód Ł. M. zatrudniony był u pozwanej Przedsiębiorstwo (...) G. O. (1), (...) Spółka Jawna z siedzibą w W. w okresie od 29.04.2013r. do 31.05.2013r. bez umowy i następnie na podstawie umowy o pracę na okres próbny z dnia 2.05.2013r. w okresie od 2.05.2013r. do 3.08.2013r., na stanowisku kierowcy – mechanika, z wynagrodzeniem

zasadniczym zapisanym w umowie w wysokości 1 600 zł brutto miesięcznie, a w rzeczywistości 13 zł netto za godzinę pracy.

(dowód: akta osobowe powoda, umowa o pracę k.8, zeznania powoda k.139 i n., raport tachografu k.10-19, raport z budowy k. 3)

W dniu 31.05.2013r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, z winy pracownika, jako powód podając ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych – odmowę wykonania polecenia służbowego oraz samowolne opuszczenie miejsca pracy.

(dowód: pismo k.4 oraz świadectwo pracy powoda k. 5)

Powoda obowiązywała 8 godzinna dobową normą czasu pracy i przeciętnie 40 godzinna tygodniowa norma czasu pracy w jednomiesięcznym okresie rozliczeniowym. Sąd ustalił ponadto, że pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie zasadnicze za okres trwania umowy w wysokości 1 139,38 zł netto, a z tytułu nadgodzin 777,06 zł netto.

(dowód: dokument k.28-29)

Powód w rzeczywistości umówił się z pozwanym, że jego wynagrodzenie wynosić będzie 13 zł netto za godzinę pracy przez cały okres trwania umowy, a koszty badań lekarskich pokryć miała pozwana.

(dowód: zeznania świadka A. M. k.100 i n., R. P. k. 98 i n. oraz zeznania powoda k.139 i n.)

Powodowi za przepracowany okres należało się wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2 280 zł netto, a za przepracowane nadgodziny 2 106 zł netto.

(dowód: opinia biegłego k.169-175)

Powód poniósł koszty w wysokości 220 zł z tytułu badań lekarskich (70 zł za badania psychotechniczne + 150 zł za badania okresowe) oraz koszty usługi księgowej w wysokości 61,50 zł.

(dowód: kserokopie rachunków k. 148, faktura k.146)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przeprowadzonych i wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadków, oraz opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Autentyczność dowodów z dokumentów nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu Rejonowego. Zeznania świadków M. i P. były spójne, konkretne i wzajemnie korespondowały ze sobą i twierdzeniami powoda, dlatego też Sąd dał im wiarę w całości. Odnośnie zeznań świadka W. B., Sąd nie dał im wiary w zakresie tego, że powodowi należało się tylko wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1 600 zł brutto, że badania lekarskie powód miał wykonać we własnym zakresie i że nie obowiązywała w zakładzie stawka godzinowa 13 zł netto za wykonaną pracę. Jego zeznania były odosobnione, sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków jak i powoda, a ponadto świadek współpracuje stale z pozwaną, świadcząc na jej rzecz usługi, przez co Sąd Rejonowy oceniał jego zeznania z odpowiednim dystansem. Odnośnie zeznań współnika pozwanej G. O. (1), Sąd również nie dał im wiary odnośnie tego, że pracownicy firmy zarabiali tam jedynie minimalne wynagrodzenie. Strona zeznała, że nie jest to praca łatwa i lekka, z doświadczenia życiowego Sądu Rejonowego wynika, że za taką pracę nie pracuje się za minimalne stawki. Pozwana nie była też w stanie wyjaśnić tego, jak to możliwe, że z raportu szczegółowego wynika, że powód pracował w dniach 29 i 30 kwietnia 2013r., gdy tymczasem pozwana twierdziła, że pracował dopiero od 2 maja 2013r. Sąd nie dał wiary twierdzeniom współnika pozwanej, że powód zaczął pracę dopiero w dniu 2 maja 2013r. a także temu, że powód miał wykonać badania lekarskie techniczne, we własnym zakresie. Odnośnie opinii biegłego, zdaniem Sądu była ona konkretna, rzetelna, jasna oraz dająca odpowiedź na postawione biegłemu przez Sąd pytanie zarówno o wysokość należnego powodowi wynagrodzenia oraz kwoty przysługującej za przepracowane nadgodziny. Opinii tej nie kwestionowały też same strony. Reasumując, Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie powoda odnośnie wynagrodzenia do kwoty 1 031,62 zł netto, gdyż kwota ta wynikała z różnicy pomiędzy kwotą z tego tytułu jakiej ostatecznie domagał się powód tj. 2

171 zł netto, a kwotą, jaką pozwana wypłaciła powodowi jeszcze przed wytoczeniem powództwa, tj. 1 139,38 zł netto. Wprawdzie biegły wyliczył należną z tego tytułu kwotę na nieco wyższą, jednak Sąd nie mógł orzekać ponad żądanie powoda. Analogicznie rzecz się miała z zasądzonym wynagrodzeniem za godziny nadliczbowe. Powód domagał się wypłaty 2 106 zł netto z tego tytułu, jednak z opinii biegłego wynikało, że należna kwota to 1 969,50 zł netto. Uwzględniając fakt, że pozwana wypłaciła powodowi część należności, tj. 777,06 zł netto, to brakująca kwota wynosiła 1 192,44 zł netto (jako różnica pomiędzy 1 969,50 zł – 777,06 zł). Sąd nie uznał również za zasadne zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda poniesionych przez niego kosztów osobistego stawiennictwa na rozprawach w wysokości 480zł, gdyż powód nie miał obowiązku stawić się na rozprawach, a było to jedynie jego uprawnieniem. Nie były to zatem wydatki konieczne. Odnośnie obowiązku zwrotu kosztów badań lekarskich, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego ich zwrot w wysokości udokumentowanej przez powoda, tj. 220 zł, gdyż z zeznań świadków wynikało, że zobowiązała się ona ustnie wobec powoda do ich pokrycia. Odnośnie rachunku za usługę księgową, Sąd nie uznał poniesionych przez powoda kosztów z tego tytułu za niezbędne.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W pkt 1 wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 189 kpc, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że sytuacja taka miała miejsce.

W pkt 2 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 86 § 1 KP w zw. z art. 80 KP w zw. z art. 94 ust.5 KP. Pracownikowi przysługuje bowiem wynagrodzenie za pracę rzeczywiście przez niego wykonaną w wysokości umówionej przez strony, które ma obowiązek wypłacić pracownikowi.

W pkt 3 wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 151¹ §1 KP, który stanowi, że za pracę w godzinach nadliczbowych należy się pracownikowi dodatek.

W pkt 4 wyroku Sąd orzekł w oparciu o treść art.353¹ KC.

W pkt 5 wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy na mocy art. 355 kpc albowiem powód cofnął powództwo w tym zakresie.

W pkt 6 wyroku Sąd oddalił powództwo ponad uwzględnione przez Sąd żądanie powoda.

W pkt 7 wyroku Sąd ustalił opłatę od pozwu w wysokości 218 zł, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (5% od wartości przedmiotu sporu – 4 360,50zł),

W pkt 8 wyroku Sąd obciążył strony, na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosunkowo (73%-27%) rozdzielił koszty sądowe pomiędzy stronami.

W pkt 9 wyroku, stosownie do treści art. 100 kpc, Sąd zniósł koszty procesu pomiędzy stronami.

W pkt 10 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, który stanowi, że „zasadzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika”.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając wyrok w części, a to w :

- w punkcie 1, w którym Sąd uznał, że powód Ł. M. był zatrudniony w pozwanej Spółce od dnia 29 kwietnia 2013 r.;
- w punkcie 2, w którym Sąd zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powoda kwotę 1.031,62 zł;
- w punkcie 3, w którym Sąd zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powoda kwotę 1.192,44 zł,

- w punkcie 4 w części zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70 zł.

Formułując powyższe zarzuty strona pozwana zarzuciła Sądowi I Instancji naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie przepisu art. 233 §1 kpc poprzez dowolną, a nie swobodną zdaniem skarżącej ocenę dowodów, polegającą na dowolnej ocenie zeznań przesłuchanych w toku postępowania świadków A. M. i R. P., przyjęciu tych zeznań za wiarygodne w całości i oparciu się na nich przy ustaleniu wynagrodzenia powoda, podczas gdy żaden z tych świadków nie uczestniczył w negocjacjach powoda z pozwanym na temat stawek, ani nie brał udziału przy zawieraniu przez pozwanego z powodem umowy o pracę, ani nie był świadkiem ustaleń stron w zakresie ponoszenia kosztów badań lekarskich.

Nadto zdaniem skarżącego Sąd dokonał dowolnej oceny zeznań świadka W. B. oraz dowodu z przesłuchania strony pozwanej i odmowy uznania ich za wiarygodne, mimo iż tak zeznania świadka B. jak i strony pozwanej (G. O. (1)) były spójne, konkretne i korespondowały prawidłowo ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Zdaniem autora apelacji całkowicie dowolne i niczym nie uzasadnione jest przyjęcie przez Sąd Rejonowy na podstawie doświadczenia życiowego, że „ za taką pracę nie pracuje się za minimalne stawki „ podczas gdy jest wyłącznie subiektywne stanowisko Sądu, nie poparte żadną rzetelną argumentacją, a w istocie sprzeczne z doświadczeniem życiowym..

Idąc dalej za tym tokiem strona pozwana uważa, że Sąd dowolnie przyjął, że z zeznań świadków miało wynikać, że zobowiązała się ona wobec powoda do pokrycia kosztów badań lekarskich, podczas gdy, ani świadek M., ani świadek P. nie byli świadkami takiej rozmowy i poczynionych w jej toku ustaleń między powodem i pozwanym. Stanowisko pozwanego w tej kwestii jest konsekwentne i spójne, zarazem w pełni potwierdzone zeznaniami świadka W. B. i strony pozwanej.

Wywodzący apelację uważa również, że Sąd dokonał zupełnie dowolnej oceny dowodu w postaci łączącej strony umowy o pracę i pominął ustalenia zawarte w tej umowie w zakresie wysokości wynagrodzenia oraz okresu rozpoczęcia przez powoda pracy na mocy stosunku pracy.

Strona pozwana zarzuciła również naruszenie przepisu art. 328 § 2 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia nie spełniającego wymogów tego przepisu przez nie wyjaśnienie w pełni na podstawie których zeznań świadków Sąd uznał, że pozwany zobowiązał się wobec powoda do pokrycia kosztów badań lekarskich, a nie mogli to być świadkowie M. i P..

W oparciu o przytoczone wyżej argumenty według skarżącego Sąd dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że powód umówił się z pozwanym, że jego wynagrodzenie będzie wynosić 13 zł netto za godzinę pracy przez cały okres trwania umowy, a koszty badań lekarskich miała pokryć strona pozwana, podczas gdy z przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów wynika, że powód ustalił z pozwanym wynagrodzenie w wysokości 1.600 ,00 zł brutto (umowa o pracę, zeznania świadka B. i przesłuchanie strony), co z kolei doprowadziło do wydania wadliwej opinii biegłego, opartej na dowolnym i niczym nieuzasadnionym założeniu w zakresie stawki godzinowej.

Mając powyższe na względzie pozwana wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego za I oraz II instancję.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że Sąd Rejonowy zupełnie dowolnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków i stron. Opierał swoje ustalenia ustalając wysokość stawki godzinowej wynagrodzenia powoda na zeznaniach świadków A. M. i R. P., którzy nigdy nie byli świadkami ustaleń poczynionych pomiędzy pozwanym a powodem i nie mają żadnej wiedzy na temat ustaleń stron w tym zakresie. Wiedzę taką miał natomiast świadek W. B. i przesłuchiwana w charakterze strony G. O. (1). Nadto skarżący zarzucił, że Sąd zupełnie

pominał umowę o pracę łączącą strony - jedyny dokument potwierdzający rzeczywistą wysokość wynagrodzenia powoda. Odmawiając uznania za w pełni wiarygodne zeznań świadka W. B., równocześnie Sąd oparł się na wybiórczych i selektywnych zeznaniach świadków A. M. oraz R. P.. Te błędne ustalenia poczynione przez Sąd co do wynagrodzenia powoda (stawka 13 zł netto za godzinę pracy) rzutuje na pozostałe rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku, albowiem Sąd zasądził wskazane w wyroku kwoty na podstawie opinii biegłego, która już na wstępie opierała się na całkowicie błędnym i dowolnym założeniu co do wysokości wynagrodzenia powoda. Zdaniem pozwanej, Sąd zupełnie dowolnie przyjął, że pozwana zobowiązała się wobec powoda pokryć koszty badań psychotechnicznych, podczas gdy świadkowie M. oraz P. nie byli świadkami takiej rozmowy i nie mieli żadnej wiedzy o takich ustaleniach. Pozwana dodała, że powód pozostawał w zatrudnieniu od dnia 2 maja 2015 roku jak wskazuje umowa o pracę łącząca powoda z pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 25 lutego 2015 roku jest prawidłowy, w szczególności, że ocenie Sądu Okręgowego podlegała tylko zaskarżona część wyroku. Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów podniesionych w apelacji. Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Podkreślić należy, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził ocenę zebranych w sprawie dowodów i stosownie do treści przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w pisemnym uzasadnieniu wyroku wystarczająco wskazał, na których dowodach się oparł ustalając stan faktyczny w sprawie i wyjaśnił jakimi kierował się motywami.

Sąd I Instancji w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów zawartych w apelacji pozwanej Spółki.

Istota sporu w sprawie niniejszej sprowadzała się do ustalenia czy powód świadczył pracę u pozwanej począwszy od dnia 29 kwietnia 2013 roku, a także czy pozwana wyliczyła i wypłaciła powodowi prawidłowe wynagrodzenie, w tym za przepracowane godziny nadliczbowe. Sporną była także kwestia czy pozwana zobowiązała się wobec powoda do pokrycia kosztów badań psychotechnicznych?.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I Instancji prawidłowo ocenił wiarygodność zeznań świadków: A. M. i R. P.. Sąd Okręgowy zauważa, że zeznania tych świadków są konsekwentne, stanowcze, wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie zeznawali logicznie i mówili tylko o faktach im znanych. Te zeznania potwierdzają dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci chociażby raportu z budowy, czy wydruku z tachografu. Przesłuchiwana w charakterze pozwanego wspólnik G. O. (1) pośrednio potwierdziła, że zapisy z tachografu świadczą o tym, że powód jeździł samochodem pozwanej firmy już w dniach 29 – 30 kwietnia 2013 roku. Potwierdziła również, że u pozwanej prowadzone są dodatkowe wykazy przepracowanych godzin. A zatem należy uznać, że zarówno świadkowie M. i P., jak i powód zeznawali wiarygodnie chociażby co do ilości przepracowanych nadgodzin. Przedłożona bowiem przez stronę pozwaną oficjalna ewidencja czasu pracy powoda została zakwestionowana, a to w świetle ustaleń biegłego, który wyliczył, że powód w spornym okresie przepracował łącznie 100 nadgodzin. Słusznie też Sąd I instancji tylko w części uznał za wiarygodne zeznania świadka W. B.. Nie może umknąć uwadze, że świadek jako kadrowy pozwanej zajmował się m.in. naliczaniem wynagrodzenia powodowi. Tymczasem ilość godzin nadliczbowych faktycznie przepracowanych przez powoda, a wyliczonych przez świadka jest zaniżona w porównaniu z ustaleniami biegłego. Słusznie też Sąd I instancji przyjął w świetle zeznań wiarygodnych świadków, że pisemna umowa o pracę nie odzwierciedlała ustaleń stron co do faktycznie uzyskiwanego przez powoda wynagrodzenia. W zakresie żądania zwrotu kosztów badań psychologicznych, na wiarę zasługują twierdzenia powoda, że to pozwana zobowiązała się do ich uiszczenia. Gdyby było inaczej powód nie powinien zostać dopuszczony do pracy, w takiej sytuacji bowiem powód nie miał stosownych badań, a pozwana nie zamierzałaby mu ich sfinansować. Strona pozwana nie kwestionowała opinii biegłego.

Sąd I Instancji zdaniem Sądu Okręgowego nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych w art.233 k.p.c.i należycie ocenił zebrane w sprawie dowody w zakresie sformułowanego przez powoda roszczenia.

Powód miał też interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy. W świetle obowiązującego orzecznictwa możliwość wytoczenia powództwa o świadczenie, nie wyklucza istnienia interesu prawnego w ustaleniu stosunku prawnego lub prawa, gdy ustalenie takie zapewni w większym stopniu ochronę praw powoda niż orzeczenie zobowiązujące do świadczenia. Ograniczanie możliwości wystąpienia z powództwem o ustalenie w takich sytuacjach byłoby sprzeczne z jego celem, którym, jak się podkreśla, jest zapewnienie skutecznej ochrony prawnej realizowanej w ramach szeroko pojmowanego dostępu do sądu (tak m.in.wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10.04.2014 roku w sprawie IIPK 179/13).

Z tychże powodów apelacja pozwanej jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu z mocy art.385 k.p.c.

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Patrycja Bogacińska – Piątek (-) SSRdel.Renata Stańczak